

WEKKER

30 augustus 2022

Gezien ik niet het talent had om een schitterende carrière als Rode Duivel uit te bouwen, werd ik richting judo geduwd. Ook daar lag niet onmiddellijk een toekomst met Olympische medailles, maar ik heb mijn gordel toch enkele keren van kleur mogen veranderen en vooral: ik heb er leren vallen. Op zich klinkt dat belachelijk, maar ik bracht omtrent diezelfde tijd deze kunst in de praktijk toen in de straat van mijn middelbare school een kind zeer onverwacht van achter een auto zonder kijken overstak en ik volop in de fietsremmen moest. Blijkbaar was mijn voorste rem het best in vorm, zodat ik over mijn stuur een landing maakte die judo-gewijs bijna perfect was, ware het niet dat ik mijn linkerhand wat verkeerd heb geplaatst, met als resultaat de pink die paraplu stond en nog twee andere vingers gebroken. Dat van die pink heb ik nog jaren gemerkt op de mechanische typemachine, waar onder meer de letters a, w, q en z wat zwakker uit het lint kwamen. Gelukkig kon ik wat later een elektrisch exemplaar met verwisselbare margriet kopen, zodat mijn handicap niet meer zichtbaar was.

Ik herinner me diezelfde straat ook omwille van een winkel met elektronica en de nieuwste snuffjes inzake geluidsinstallaties, waar ik na schooltijd – zoals zoveel leeftijdsgenoten – regelmatig naar al dat lekkers in de etalage stond te gapen. En ja, voor zover mijn portemonnee het toeliet heb ik me een aantal keer laten verleiden. Het was nog de tijd van de cassetjes en de vinylplaten, maar ik heb er ook een radiowekker gekocht met rood oplichtende digitale aanduiding van de tijd, wat toen het nieuwste van het nieuwste was.

Zal ik u eens wat vertellen? Dat ding staat dus nog steeds naast mijn bed en heeft mij de voorbije 45 jaar nog geen één ochtend in de steek gelaten! Ik hem wel daarentegen, door die enkele keren (die op een hand met matige pink te tellen zijn) dat ik me door de actualiteit heen heb overslpen, waardoor ik de trein miste. Nee meneer, zulke wekkers maken ze tegenwoordig niet meer!

Sommige mensen, niet in het minst diegenen die beleidsverantwoordelijkheid opnemen, hebben blijkbaar meerdere wekkers nodig vooraleer ze beseffen hoe laat het is. Terwijl we de zoveelste kurkdroge zomer meemaken, begint hier en daar een belletje te rinkelen dat het met die klimaatverandering menens is. Het doet me terugdenken aan de persconferentie die we in 1997 gaven naar aanleiding van 5 jaar VN Top van Rio (de bakermat van onder meer het Kyoto Protocol), waar we stelden dat het inzake klimaat vijf voor twaalf was. We spraken toen reeds over adaptatie en mitigatie en hadden het over de ecologische voetafdruk, een term die de meeste toenmalige politici een echte billenkletser vonden (maar dat had ik u al eens verteld, geloof ik).

Ik zit nu echt niet met een “zie je wel” gevoel, maar eerder met de vraag of we toen niet hard genoeg hebben gewaarschuwd. Want het beleid heeft toen gewoon op de snooze knop geduwd.

Ook de andere wekker is heel hard aan het rinkelen gegaan. Door de oorlog in Oekraïne en de daarmee verbonden

geopolitieke spanningen is onze bevoorradingszekerheid inzake energie even hard aan het smelten als de gletsjers in de Alpen of het ijs aan de Noordpool.

Och ja, die doelstellingen inzake hernieuwbare energie kunnen nog wel even wachten – die hete aardappel schuiven we (zoals zo vaak) door naar de volgende legislatuur. In Vlaanderen ligt op slechts 6 % van de beschikbare daken een PV installatie. Veel van de vergunningsaanvragen voor nieuwe windparken gaan door een jarenlange carrousel van beroepsprocedures (een deel daarvan geïnitieerd door één of andere overheid) vooraleer ze kunnen gebouwd worden. De massieve uitrol van groene warmte staat nog maar in de kinderschoenen...

Klinkt de wekker luid genoeg? Opstaan dan, want de vakantie is nu echt voorbij en er ligt een heleboel werk op de plank!

Bart Bode